

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **D.**, so sídlom na **B.**, zastúpenej JUDr. **M. J.**, advokátom so sídlom v **N.**, proti odporkyni **A. B.**, bývajúcej vo **V.**, **o zaplatenie 1 199,46 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 6 C 69/2010, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2012 sp. zn. 11 Co 199/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dunajská Streda (súd prvého stupňa) rozsudkom z 28. februára 2011 č.k. 6 C 69/2010-66 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka voči odporkyni domáhala zaplatenia sumy 1 199,46 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,08 % za každý deň omeškania od 31. mája 2006 do zaplatenia titulom nesplácania úveru, ktorý bol odporkyni poskytnutý právnym predchodcom navrhovateľky, spoločnosťou **H.**, a.s., na základe úverovej zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní a používaní platobnej karty **Y. č. X.**, ktorej súčasťou boli i úverové podmienky z 3. apríla 2002; a zároveň vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že uzavretím predmetnej úverovej zmluvy vznikol medzi jej účastníkmi spotrebiteľský vzťah, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) i zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), keďže išlo o dočasné poskytnutie finančných

prostriedkov, ktoré sa spotrebiteľ zaviazal veriteľovi vrátiť. Uzavretú zmluvu súd považoval za tzv. typovú, vyhotovenú pre širší neurčený okruh spotrebiteľov, pre ktorú platí zákaz obsahu neprijateľných podmienok podľa § 23a ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorý bol v tomto prípade porušený. Ako neprijateľnú súd vyhodnotil zmluvnú podmienku umožňujúcu postúpiť práva zo zmluvy bez súhlasu druhej zmluvnej strany len dodávateľovi (ustanovenie § 9 Hlavy 9 úverových podmienok z 3. apríla 2002), keďže táto už na prvý pohľad vyvolávala pocit hrubej nerovnováhy, čo je závažnejšie za situácie, keď takéto postúpenie právni predchodcovia navrhovateľky i realizovali (pohľadávka bola postúpená celkovo trikrát). Postúpenie pohľadávky až na postupníka so sídlom na B. v A. objektívne podľa súdu znamenalo minimálne sťaženie jej garancií a nezanedbateľné bolo i nebezpečenstvo, že spotrebiteľa odradí od uplatňovania si svojho práva od subjektu so sídlom na takomto mieste. Súd preto považoval uvedený výkon práv právneho predchodcu navrhovateľky za taký, ktorý sa prieči dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a samotnú zmluvnú podmienku za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 30 Občianskeho zákonníka. Postup zo strany právneho predchodcu navrhovateľky súd zhodnotil ako nekalú obchodnú prax a postúpenie pohľadávky považoval za absolútne neplatné, čo v konečnom dôsledku znamenalo nedostatok vecnej legitímácie tak na strane navrhovateľky, ako i odporkyne, a návrh bolo potrebné zamietnuť. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že navrhovateľka v konaní nebola úspešná a odporkyňa trovy konania nevznikli.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Trnave (odvolací súd) rozsudkom z 24. januára 2012 sp. zn. 11 Co 199/2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporkyňa náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, keď mal za to, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, prvostupňový súd sa podrobne zaoberal všetkými tvrdenými skutočnosťami a námietkami, tieto správne jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a jeho právny záver bol správny. Na ďalšie zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, zohľadniac i odvolacie námietky navrhovateľky, uviedol, že argumenty odvolateľky nemohli obstať, pretože spotrebiteľský charakter uzatvorenej úverovej zmluvy síce nevylučoval postúpenie pohľadávky v zmysle odvolateľkou citovaných predpisov, no napriek tomu takýto úkon súd považoval za porušenie práv spotrebiteľa s následkom rozporu s dobrými mravmi a neplatnosti takéhoto úkonu, ktorá neplatnosť vyplývala z nerovnováhy zmluvou dohodnutých podmienok. Ak by boli práva oboch zmluvných strán vyvážené, bolo by možné citovanú právnu úpravu aplikovať.

Z obsahu zmluvy však jednoznačne vyplývalo, že možnosť postúpiť pohľadávku bola odporkyňi výslovne zmluvne zakázaná, čo medzi účastníkmi vytvorilo hrubú zmluvnú nerovnováhu. Opakovaným postupovaním pohľadávky sa odporkyňa dostala do zhoršeného právneho postavenia pre prípad, že by sa svojich práv chcela domáhať nie od pôvodného veriteľa, ale od navrhovateľky, čím by bola zároveň značne diskriminovaná. Preto takéto konanie navrhovateľky a jej právnych predchodcov podľa súdu vykazovalo i znaky sťaženia domáhania sa práv úverového dlžníka, čo súd zhodnotil aj ako znaky diskriminácie a vybočenie z pravidiel morálky podľa zákona č. 250/2007 Z.z. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., no v konaní úspešnej odporkyňi náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne nevznikli.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala prostredníctvom právneho zástupcu dovolanie navrhovateľka, ktorá napadnuté rozhodnutie žiadala zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila tým, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V bližšom odôvodnení dovolacích dôvodov uviedla, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, či sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje v celom rozsahu, čím porušil ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., pretože svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Takýmto postupom odvolacieho súdu došlo nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo účastníka na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Navrhovateľka zároveň namietala nesprávnosť záverov súdov o nepriznaní jej nároku uplatňovaného v predmetnom konaní z dôvodu existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky spôsobujúcej nerovnováhu medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa spočívajúcej v nemožnosti spotrebiteľa postúpiť pohľadávku bez predchádzajúceho súhlasu veriteľa (dodávateľa) a za nesprávne a nemajúce oporu v žiadnom právnom predpise považovala i závery súdu o neplatnom postúpení pohľadávky, v súvislosti s čím opätovne uviedla argumenty vyslovené v odvolaní a dodala, že súdy sa nezaoberali samotnou podstatou sporu, ktorým je v tomto konaní nespochybný záväzok dlžníka voči veriteľovi, ale sa zaoberali potenciálnymi nárokmi spotrebiteľa, ktoré

v konaní neboli uplatňované, a ktoré podľa názoru dovolateľky zostali spotrebiteľovi zachované voči pôvodnému veriteľovi.

Odporkyňa svoje právo vyjadriť sa k podanému dovolaniu nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predmetnej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v tejto procesnej forme sú upravené v ustanovení § 238 O.s.p., v zmysle ktorého platí, že dovolanie je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorý nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto prípustnosť dovolania z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na námietku dovolateľky a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (ktorých existencia vždy zakladá nielen prípustnosť, ale i dôvodnosť dovolania), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z uvedených vád. V tejto súvislosti skúmal, či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku

spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom.

Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O.s.p., ktoré navrhovateľka v dovolaní ani nenamietala, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť. Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., namietanú i v dovolaní, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní pred odvolacím súdom skutočne došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom vo vzťahu k navrhovateľke a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia, nakoľko procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. v konaní nezistil.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže pritom dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím, pričom ide spravidla o prípady, kedy procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka. Treba však uviesť, že samotné tvrdenie účastníka o existencii uvedenej vady takúto procesnú vadu nezakladá, jej existencia sa v konaní musí skutočne vyskytnúť a preukázať.

Podstatou dovolateľkou tvrdených námietok v súvislosti s uvedenou vadou je, že odvolací súd riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie, keď neuviedol, či sa s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v celom

rozsahu, jeho rozhodnutie je teda nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre ich nezrozumiteľnosť. Dovolací súd sa zamerlal predovšetkým na skúmanie týchto skutočností a dospel k záveru, že námietky dovolateľky v tomto smere nie sú opodstatnené.

Článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Vada konania vymedzená v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiace právo na spravodlivý proces (II. ÚS 174/04, III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, etc.), ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj citované ustanovenia Ústavy a Dohovoru, a v zmysle ktorých sa účastníkovi konania garantuje nielen poskytnutie ochrany jeho ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite.

Medzi základné definičné prvky práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý súdny proces) patrí podľa judikatúry Európskeho súd pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko), Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 226/03, I. ÚS 344/10), ale

i rozsiahlej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005, rozsudok z 30. septembra 2008 sp. zn. 4 Cdo 25/2007, etc.) právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné) argumenty jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07). Podobný záver zaujal i Európsky súd pre ľudské práva, ktorý vyslovil, že od súdov sa nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Higgins c/a Francúzsko, porovnaj tiež Hiro Balani c/a Španielsko, Georgiadis c/a Grécko, etc.).

Obsah požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia je v našom právnom poriadku vyjadrený v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. toto ustanovenie platí aj pre odôvodnenie rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia). Keďže ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by taktiež malo obsahovať myšlienkový postup, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, spôsob, akým sa súd vypořiadal s odvolacími námietkami a ďalšie rozhodujúce skutočnosti tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné v rámci opravných prostriedkov. Na druhej strane takúto požiadavku nemožno chápať spôsobom, že zahŕňa

právo účastníka byť pred súdom úspešný, prípadne právo na vydanie rozhodnutia v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), prípadne s navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), preto nie je porušením práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie týchto práv totiž nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo riadili sa výkladom právnych predpisov, ktorý predkladá účastník (IV. ÚS 340/2004). Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv účastníkov. Túto skutočnosť je potrebné posudzovať vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania (II. ÚS 373/08). Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu môže však dôjsť aj tým, že by sa súd pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (IV. ÚS 182/09).

Po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia spĺňa. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen rozsiahlu úvodnú popisnú časť (v ktorej sa okrem iného uvádza, čoho sa navrhovateľka domáhala, ako rozhodol súd prvého stupňa a z akých dôvodov, ktoré dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový a právny stav v prejednávanej veci, dôvody, pre ktoré bolo navrhovateľkou podané odvolanie, argumenty a dôkazy, ktoré na podporu svojich odvolacích tvrdení navrhovateľka uviedla a čoho sa v odvolacom konaní domáhala, procesné stanovisko protistrany), ale i spôsob a rozsah, akým sa dovolací súd prejednanou vecou zaoberal (rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vymedzenom odvolaním a z hľadiska dôvodov odvolateľkou namietaných,

ktorými bol podľa § 212 ods. 1 O.s.p. súd viazaný), a tiež samotné právne posúdenie veci (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opieral), v rámci ktorého sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré na zdôraznenie správnosti ešte doplnil. V rámci doplnenia dôvodov súd zdôraznil spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy, poukázal na jej jednoznačný obsah čo do zákazu odporkyne postúpiť akúkoľvek pohľadávku na tretie osoby a na následky s tým spojené, ktorými sú existencia nerovnovážneho stavu medzi účastníkmi, diskriminácia, vybočenie z pravidiel morálky a nekalé obchodné praktiky. Odvolací súd sa zároveň, s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 (v zmysle ktorého je povinný sa zaoberať len podstatnými a rozhodujúcimi námietkami účastníkov), vporiadal i s rozhodujúcimi argumentmi odvolateľky, keď uviedol, že dôvody, na ktoré odvolateľka poukazovala v súvislosti s právnou úpravou Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, neobstoja, pretože túto právnú úpravu by bolo možné použiť len v prípade, že rovnaké práva by prislúchali obom zmluvným stranám. V závere odôvodnenia odvolací súd uviedol aj dôvody, ktoré ho viedli k spôsobu rozhodnutia o trovách konania s poukazom na zákonné ustanovenie, z ktorého vychádzal. Dovoláním napadnuté rozhodnutie teda uvádza všetky podstatné skutočnosti.

Pokiaľ ide o dovolateľkou namietanú skutočnosť, že odvolací súd neuviedol, či sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožňuje v celom rozsahu, treba uviesť, že toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Okrem toho, že odvolací súd v odôvodnení cituje ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. (samotné použitie ktorého je možné len za predpokladu, že k stotožneniu sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súd pristupuje v celom rozsahu), odvolací súd túto skutočnosť výslovne uvádza v rozhodnutí na str. 5 odsek 1 (veta druhá in fine): „...a odvolací súd preto rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil a v celom rozsahu sa stotožnil i s odôvodnením samotného rozhodnutia...“. V tejto súvislosti dovolací súd dodáva, že aj v prípade, ak by odvolací súd túto skutočnosť v odôvodnení rozhodnutia neuviedol *expressis verbis*, takáto nenáležitost' *eo ipso* nemôže byť považovaná za spôsobilú založiť vadu nedostatku riadneho odôvodnenia, pokiaľ by rozsah stotožnenia vyplýval z odôvodnenia rozhodnutia ako celku.

Na základe uvedených skutočností možno uzavrieť, že z rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. z jeho odôvodnenia, nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu,

podstaty a zmyslu. Súd výstižne a dostačujúco odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa i s rozhodujúcimi argumentmi odvolateľky, rozhodnutie preto nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle a odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia podľa § 157 ods. 2 O.s.p., preto argumenty dovolateľky nemožno považovať za opodstatnené.

Vzhľadom na uvedené, teda že prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., a neboli zistené ani vady konania uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol bez toho, aby bola preskúmaná jeho vecná správnosť.

Pokiaľ ide o dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O.s.p., dovolací súd sa nimi nezaoberal, nakoľko tieto sú síce relevantnými dovolacími dôvodmi, sami osebe však prípustnosť dovolania nezakladajú. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nie je možné napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmananiu, a teda ani preskúmaniu týchto dovolacích dôvodov.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyne vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporkyne však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli a táto návrh na ich náhradu ani nepodala, preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková